

2016. JÚLIUS–SZEPTEMBER

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 13. ÉVFOLYAM 7–9. SZÁM

SZŐKEPUSZTAI KONFERENCIA, 2016.

A gyönyörűen felújított szőkepusztai kápolna a puszta közepén évente egyszer konferenciára gyűjti össze az idős szőkepusztaiakat, gyermekeiket, unokáikat, és mindazokat, akik csodálják Isten kegyelmét, hisz a korábban mintegy kétszáz lelkes település minden háza elpusztult, egyedül a düledező imaház maradt meg, amelyet újjáépítettünk.

Váratlan, szép alkalommal gazdagodott magyarországi utam július végén. Ki gondolta, hogy *Füredi Kamilla* misszionáriust hazahívja az Úr – én nem, s az afrikai, Sierra Leonai misszióért égő szívű Kamilla sem. A misszió Ura azonban így döntött. S bár arra nem számítottam, hogy nem folytathatja ezt a szolgálatát, abban biztos vagyok, hogy feladatát elvégezte, és célba érkezett: megpihent. Temetésére érkeztem szövetségünk (az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség) megbízásából Magyarországra, s utána két nappal egy konferencián találtam magam, aminek ez volt az igei mottója: „*Pihenjete meg egy kevéssé!*” (Mk 6,31).

Szőkepusztáról, a Szőkepusztai Konferenciáról már többször is olvastam a Jó Pásztor című lapban – amit rendszeresen megkapok (köszönöm, hogy külditek nekem is). Arra, hogy magam is részt veszek egyszer egy ilyen találkozón, nem gondoltam. Húgomék azonban amikor megtudták, hogy otthon leszünk, s nincs előre szervezett programunk erre a vasárnapra, felajánlották, hogy elvisznek bennünket. Kevesebb, mint két óra alatt odaértünk – hova is? Szőkepuszta nem volt a térképünkön, mert ma már nincs ilyen nevű település. De volt, s erre például a torontói *Beke Ibolya* testvérnő a legjobb bizonyíték, aki ott mondta el nekem, a szőkepusztai felújított emlék-imaházban, hogy Szőkepusztán született, mégpedig abban az évben, amikor ezt az imaházat építették *Marosi Béla* testvér tervei alapján (1931-ben). Tehát, amikor Szőkepusztára mentünk, Libickozmára érkezünk. Ez a kis falu (30 lélekszámú) a balatonparti Fonyód és a Somogy megyei Kaposvár között van, félúton.

Vasárnap reggel nem túl nagy a forgalom a somogyi falvak között. De egyszer csak megsűrűsödnek az autók, parkolni próbál mindenki, néhány testvér irányítása mellett mi is megtaláljuk a helyünket. Mindenki ismer mindenkit. A távol töltött 35 év ellenére feleségemmel együtt mi is elég sok ismerősre találunk. Alighogy kiszállunk az autóból, *Petrik Katit* látjuk egy kis csoport élén, mandolinnal a kezében (Petrik Ádám egykori lelkipásztor özvegyét), *Rottenhoffer Sándort* és feleségét, szintén hangszerekkel. Bácsalmás (Petrikék szolgálati helye a 70-es években, a mi Jánoshalmánk közelében), Felsőpetény, Vác – vagyis az első pillanattól otthon vagyunk. *Almási testvér* és *felesége Marika* – a konferencia szervezői és vendéglátói – nem is tudják, hogy jövünk. Hamarosan találkozunk velük is. Nem lesz nehéz felismerni egymást, hiszen csak nem régen volt, hogy együtt szolgáltunk Clevelandban, vagy a Ráma

A mindenre elszántak csapata, akik a rossz út ellenére kijutottak a kápolnához

Dr. Herjeczki Géza a templomban harmóniumozik

Táborban (a nyolcvanas évek derekán); Almási testvér a clevelandi, én meg a torontói gyülekezet lelkipásztora voltam abban az időben. *(folytatás a 4. oldalon)*

Lassan kezdődik a konferencia. Az asztalon a Braun Pékség gyönyörű kenyerei, a kardvirágot Marika hozta, Samu Ferenc korábbi polgármester özvegye, a szószéknél Dr. Almási Mihály

Szappanos Tibor operaénekes énekel, kíséri Tóka Szabolcs

A gyülekezet egy része – a „középső hajó”

Az egyik gyerekcsapat

A „hátvéd”

A „jobbszárny” a pengetős zenekarral

Bevezető igei gondolatok és üdvözlés. A szószéknél Dr. Almási Mihály, a szőkepusztai konferenciákat szervező lelkipásztor.

Horváth Gábor polgármester üdvözlöi a konferenciát

Erdei Norbert bodrogi polgármester biznyságtétele

Dr. Herjeczki Géza amerikai lelkipásztor és számos szervezet vezetője szól a gyülekezethez

Nemeshegyi-Horvát György hatvani gyülekezetplántáló lelkipásztor biznyságtétele

Fábián Sándor bodrogi lelkipásztor biznyságtétele

Szerkesztői üzenet

Szeptember elején jut el kedves olvasóinkhoz újságunk jelen száma. Július, augusztus és szeptember sok témát kínál, azonban a terjedelem korlátot szab a szerkesztőnek. Kénytelen válogatni. Fő helyet kap a Szőkepusztai Konferencia, a beszámolók, a színes képek, a konferenciái ének, stb.

Személy szerint is örülök annak, hogy *Dr. Herjeczki Géza* testvér feleségével és a széles rokonság egy részével ellátogatott Szőkepusztára. Annak is, hogy írt egy beszámolót, amit vezércikként teljes terjedelmében közlünk. Számos képet, ill. videoklippet készített, ezekből is válogatunk. Róla köztudott, hogy a Torontói Magyar Baptista Gyülekezet lelkipásztora volt sok éven át Kanadában, majd a Detroiti Magyar Baptista Gyülekezeté az Amerikai Egyesült Államokban. Számos vezető funkciót töltött be mind az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetségben, mind a Magyar Baptisták Világszövetségében, az Evangéliumi Hírnök szerkesztője – és sorolhatnám. Az ő igei szolgálata mellett most a fiatalabb lelkipásztor-generáció tajgai tettek bizonyosságot (*Szappanos Tibor, Nemeshegyi-Horvát György és Fábrián Sándor*). Felszólalt *Horváth Gábor* libickozmai polgármester. A bodrogi testvérekkel érkezett a most megválasztott új polgármester: *Erdei Norbert* testvér. Áldást kívántunk új szolgálatára és meghallgattuk az ő bizonyosságtételét is.

A zenei és énekes szolgálatokat *Tóka Szabolcs* orgonaművész és *Szappanos Tibor* énekművész testvér vezette. Megtanultuk Tóka testvér énekét, amelyet *Gerzsenyi Sándor* lelkipásztor – örökös szőkepusztai konferenciázó költő – erre az alkalomra írt versére szerzett. Ezt is közöljük.

Kellemes és új színfoltja volt a konferenciának a különböző helyekről érkezett pengetősök zenekara. Az ünnepi konferencia – mint mindig – most is nemzeti imádságunk, a Himnusz eléneklésével és áldással zárult.

Bár az idén is szokásos módon meghirdettük, hogy az étkezést mindenki önellátóan oldja meg, ezt „most sem sikerült” megvalósítani, hisz eddig még minden konferencián lelkes csapatok főzetek-sütöttek, „törzsgárdatagok”

és mostanában csatlakozók egyaránt. Már reggelire terítve voltak az asztalok, nehogy valaki korgó gyomorral legyen kénytelen konferenciázni, dömsödi szürkemarha- és östulok-szalámi meg egyéb különlegességek várták az „éhezőket”, dunaújvárosi friss, ropogós mini zsömlével, üdítővel.

Ebédre ki-ki ízlése szerint válogathatott a menüből: dunaújvárosi csülkös bablevés, libickozmai birkapörkölt, dömsödi szürkemarha-pörkölt (természetesen körettel, kovászos uborkával és persze dunaújvárosi, éjszaka sült friss kenyérral), meg az igen népszerű, filézett, frissen grillezett csirkecomb (hagymás burgonyával).

Nemes versengés zajlott a standok között. Győztest nem hirdettünk, abszolút holtversenyben mindenki aranyérmesnek bizonyult. A szintén ajándékba kapott sokféle üdítóből még a következő gyerek-hétre is maradt.

Az idén is hálát adtunk az új kenyérért. Három gyönyörű, hatalmas kerek kenyeret szeltek fel és osztottak szét a jelenlevő lelkipásztorok és polgármesterek, *Braun Ervin* testvér vezetésével, aki minden évben ellátja a konferenciázókat és a gyerektáborot pékárúval.

A konferencia fő témája („*Pihenjete meg egy kevéssé*”) az ötezer ember megvendégelésének a történetével folytatódik. Igazából a tanítványoknak nem sikerült a pihenés, de az ötezernek annál inkább. Mi nem voltunk ötezen, de közöttünk volt az Úr, aki most nem kenyeret szaporított, hanem segített nekünk a testvéri közösség építésében. Neki köszönjük az áldást. Köszönjük továbbá a természetbeni adományokat, a kétkezi munkát és a szolgálatokat.

Hálásan gondolunk kedves olvasóink adományaira, amellyel lehetővé teszik a Jó Pásztor megjelenését. Lassan már mindenki tudja – hisz sokszor megírtuk –, az újságot mindenkinek ajándékba küldjük, és a lapot addig fogjuk megjelentetni, amíg az Úr kegyelméből nem ürül ki az olajos korsó, és lesz még egy kis liszt is. Soha nem pályáztunk, és nem fogadtunk el semmiféle állami támogatást, mégis immár 12. éve tudjuk missziós szolgálatunkat végezni. Talán éppen ezért!

Remélve, hogy jelen számunk is sok örömet jelent kedves olvasóinknak, az Úr gazdag áldását kívánva, testéri szeretettel:

Almás Mihály szerkesztő

Ökumené

A falusi séta során *Dr. Herjeczki Géza* testvérek betérek a gyönyörűen felújított római katolikus kápolnába. Amikor kiderült, hogy a templomocskában (amelynek újra szentelése csak néhány héttel korábban volt) a mini karzaton van egy harmónium, *Herjeczki testvér* felment, hogy kipróbálja. Elkezdett egy éneket játszani, akik meg bent voltak, éneklésükkel kapcsolódtak be. Gyönyörű összhang! A katolikus kápolnában egy amerikai magyar baptista lelkipásztor játszik egy olyan harmóniumon, amit a Jó Pásztor Alapítvány ajándékozott a katolikus testvéreknek egy Máriát és a kis Jézust ábrázoló olajfestménnyel együtt...

– *a szerk.* –

Köszönet

A libickozmai asszonyok a közös ebéd után az idén is különféle süteményekkel és üdítőkkel kínálták a falunéző konferenciázókat. A vendéglátók között gyerekek is voltak. Egyikük (egy kislány) szálólóigévé vált kedves invitálása így hangzott:

„*mivel szolgálhatok?*”

Egyébként a Rámai Tábort a Tahi Tábort ihletésére született a hatvanas évek elején a Magyarországról menekülő, meg jobb életet kereső magyar emberek, s főleg *Cserepka János* torontói lelkipásztor utat kereső és szervező munkája eredményeként. Július elején Rámában voltunk, augusztus 21-én Tahiban leszünk, s július utolsó vasárnapján meg Szőkepusztán vagyunk. Szép és örömteljes az Úr gyermekeinek útja már itt a földön is – különösen azoknak, akik szeretik a testvéri közösséget, a konferenciákat.

Libickozma szélén, az egykori Szőkepuszta felé, magas fák által körülvett tisztáson, szép, templomi-rendben-felállított padokban, meg otthonról hozott székeken ül, s még egy darabig érkezik a konferenciázók sora. Régi szőkepusztaiak, meg újabbak, vagy egészen újak, mint mi, vagy például a szintén amerikai, bár most éppen itthon élő *Tölgyes család*, Tibor és Emese, gyermekeikkel. Néhány lelkipásztort is látok közöttük – a fiatalabbakat nem nagyon ismerem, de itt van például *Jóföldi Gábor* szolgatársam – akivel a régi, szemináriumi évek után, szintén a Rámai Tábortban találkoztam legutóbb, 1985-ben. (Mint később kiderült, őt is sok szál köti Szőkepusztához. A nap vége felé ő mutatta be nekünk a szőkepusztai imaházat.)

A természet temploma szentélyében egy alkalmi szószék, mögötte a konferencia házigazdája, *Dr. Almási Mihály*. A szószék előtt asztal, rajta három hatalmas házi sütésű kenyér, nemzeti színű szalaggal átkötve. (Később ezeket a kenyereket a lelkipásztorok szétszótották a jelenlévők között – mindenkinek jutott belőle.) Baloldalt egy nagy, nyitott sátor, előtte hangerősítő felszerelés, és a sátor nyílásában egy elektromos orgona mögött *Tóka Szabolcs* orgonaművész. S már kezdődik is az alkalom, a 2016-os Szőkepusztai Konferencia énekével: Tovább! *A Gerzsényi Sándor* testvér szövegét Tóka testvér zenésítette meg. (Ők mindketten régi szőkepusztások; Gerzsényi testvér azonban sajnálatomra nem volt ezúttal ott.) *Szappanos Tibor* operaénekes (lelkipásztor) vezette az éneklést – a konferenciára készült programfüzet 17 ének tartalmaz, amiből többet is elénekelünk.

„*Pihenjete meg egy kevésé!*” (Mk 6,31) Almási testvér kezdte az igei szolgálatok sorát, meghatározva az idej konferenciái témát, majd két-három fiatal lelkipásztor (neveikre pontosan nem emlékszem) folytatta a fő témát. Természetesen én is ehhez a szép témához csatlakozva adtam át a tengeren túliak köszöntését, és szoltam mostani küldetésem alapján Füredi testvérnő hirtelen halálával kapcsolatban a hívőknek adatott „megpihenés” lehetőségéről, amit nem csak Kamilla kapott meg, miután elvégezte szolgálatát, hanem mindazoké is lehet, akik a nekünk adatott úton járva elfogadják Jézus Krisztust, és fáradságot nem ismerve, de időnként egy kicsit meg is pihenve – mint most itt a konferencián – állhatatosan haladnak a cél, Isten országa felé. A szolgálatok között énekelünk, és a pengetős zenekar szolgálatát is meghallgattuk. Észre sem vettük az idő múlását, s hogy már ott tartunk, hogy fennállva énekeljük – végre igazi kísérettel – a magyar Himnuszt.

Új paragrafusba kívánczok, de talán csak megemlítem, hogy igen izletes közös ebéd következett az istentisztelet után. Bele se merek kezdeni az étrend felsorolásába, mert egyrészt nem értek hozzá, másrészt pedig azért, mert az ételleket készítő testvérek fáradságos és szeretetteljes munkája szerintem sokkal többet beszél, mint az ételek neve. Egyet azért mégis megemlítek: szürkemarha-pörkölt; aki nem evett még ilyet, jövőre meg kell kóstolnia. A testvéri közösség ápolásának jó lehetősége adódott a pengetős zenekar szolgálatával kísért ebéd során.

A nap egyik fénypontja számomra az volt, amikor felkerestük a szőkepusztai imaházat. Nagyon rossz úton, de azért tengelytörés nélkül odaértünk a kéttornyos, napsütésben tündöklő, ám rettenetesen magányos, 1931-ben épült és 2007-ben felújított imaházhoz. Jóföldi Gábor testvér egy kis történelmi visszapillantást adott az imaházat építő gyülekezetéről és a most tisztán, felújított állapotban itt álló imaházról. Almási testvér, és a Jó Pásztor Alapítvány támogatóinak összefogása révén számunkra is megmaradt Somogy megye első baptista imaháza – a kanadai Kipling, Kossuthfalva templomai hangulatát is idéző szőkepusztai, kéttornyú templom. Ott jöttem rá, hogy bizonyára ezért szeret idejönni *Oláh Gabika* is, aki férjével többek között a kiplingi (Kanada) magyarok között szolgált vagy tíz évig. Amikor azon gondolkodtam, melyik éneket kellene énekelnünk a jelenlévő testvérekkel, Petrik testvérnő hangját hallottam, aki feleségemnek éppen a „Jövel az élet vizéhez” kezdetű énekről mondott valamit. E régi falak bizonyára nem először hallották ezt a szívünkbe fakadó éneket, amit Herjeczki testvér hálaadó és áldáskérő imája követett. Megilletődve, örömmel is, meg szomorúan hagytuk magára aztán a somogyi pusztaság közepén álló imaházat, Isten régi cselekedeteinek tanúját.

Napunk záró akkordja kettős volt. Invitálásukra betértünk néhány percre Almási testvérek libickozmai otthonába, a gémeskút mellett, balra. S előtte felkerestük Libickozma egyik nevezetességét, a nemrég felújított és újra felszentelt római katolikus templomot. A barátságos, egytornyú templomról néhány fényképet is készítettem – s közben vettem észre, hogy a karzaton egy harmónium van, ami nyitva volt. Az Úr házában egy harmónium akkor jó, ha szól, hát kipróbáltam. Mivel a testvéreim azonnal énekelni kezdtek, végig is énekeltek az „Ó, mily hű barátunk Jézus” kezdetű éneket. Utólag tudtam meg Almási testvértől, hogy a harmóniumot a baptista testvérek adományozták a katolikus templomnak; sőt, az egyik oltárképet is.

A szőkepusztai kéttornyú, járatlan út mögötti tisztáson magában álló templom Isten régi cselekedeteit idézi, a libickozmai egytornyú templom viszont a falu főútján áll, ajtaja nyitva. Bárcsak sokan lennének még ezután is, akik meghallanák az egyetlen igazi és hű barát, Jézus hívását: „Jövel az élet vizéhez!”, hiszen aki abból a vízből iszik, amit Ő ad, soha meg nem szomjúhozik.

Dr. Herjeczki Géza

„Gyertek és pihenjeteK egy kicsit!”

„Nyugodjatok meg egy kevésse.
Mert sokan valának a jövőK s menők,
és ingyen sem ehetnek vala”.
(Egy régi fordítás: M.T.M.)

Akik régóta ismerjük Szőkepusztát és az emlékezetes konferenciákat, úgy fogadjuk ezeket a testvéri találkozókát, mint szerető menyeyi Atyánk kedves „vasárnap-ajándékait”. A Megváltó hív bennünket. Most egy ilyen „puszta” helyre, melynek romantikusan derűs a neve is: „szőke puszta”. – Egy régi öreg barátom kérdezi tőlem: „Ott leszel te is? És mondd csak: egy nyugdíjas lelkipásztornak mit kell kipihennie? Annyit dolgozol?” – Hirtelen válaszom ez volt: Nem kipi-henni, hanem megpihenni megyek. Pihenni, töltődni, felüdülni, együtt lenni a lelki családomban tagjaival.”

Gyönyörű magyar nyelvünk gazdag választékot kínál az árnyalt, apró finomságok, az úgynevezett „nüanszok” kifejezésére. – Azt mondom például: „fárad”, „fáradozik” – ez egészen más irányba mutat, mint az „elfárad” szavunk. A „fáradtság”: valamilyen odaszánt, buzgó tevékenység. A „fáradtság” pedig ennek hirtelen jelentkező következménye. – A kérdező barátnak ez a feleletem: Igen, elfáradtam. Hála Istennek, ez végig kísért egész életem során, mert mindig dolgoztam. Ilyenkor sóhajtoztam, pihegtem. De olyan alig volt, hogy „befáradtam” volna. Egyszer se mondtam, hogy „nem csinálom tovább!” „Unom a banánt!” „Elmennék a munka temetésére!”

Hogy jobban értsük, mi a MUNKA – a teremtés-történethez kell visszalapoznunk (1Móz 2. rész, első versek). „A hetedik napra elkészült Isten a maga munkájával, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot, mivel azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után.” Madách Imre szavaival: „Be van fejezve a nagy mű, igen. A gép

forog, az alkotó pihen” – (Az ember tragédiája).

„Megteremtette Isten az embert a maga képmására”. Fellapozva a Tízparancsolatot (2Móz 20), látjuk, hogy annak egyik szigorú tétele nem egyébre, mint a nyugalomnapra vonatkozik, utalva arra, hogy ezen a bizonyos hetedik napon még a Teremtő is megpihent. Nem azért, mert elfáradt vagy kimerült volna, hanem hogy örök példát szolgáltatson az ember, ill. emberiség részére.

Visszatérve a bűnesetről szóló fejezethez, egyesek a 3,17-re helyezik ujjukat és azt mondják: „legyen a föld átkozott miattad”. Majd ezt a bizonyos „átkot” a munkavégzésre is ki akarják terjeszteni: „fáradtsággal élj belőle egész életedben”, ill. „arcod verejtékével eszed a kenyeret”.

Pedig a munka nem átkozott tevékenység, folyamat, hanem a legáldotabb ajándéka a mi Teremtőnknek. Ez az – többek között –, amiben hasonlítunk az ég és föld Urához. Annyi a különbség, hogy Isten munkája: a semmiből valamit! Az ember munkája pedig: a valamiből egy újabb, másik valamit készíteni, kreálni.

Az egész föld erre a mintára lett létrehozva. Például: „Víz”! Ha elpárolog, felhőként fölszáll. Egy hidegebb légrétegből le hull eső gyanánt a földre. Ott végzi tovább a maga munkáját. Ivóvíz, halak bölcsője, hajók hordozója, gőzgép hajtóereje, stb. – Vagy a „magocska”. Földbe kerülve csírázni kezd, gyökeret ereszt, kihajt, a föld fölött növekedésnek indul, fa lesz belőle, kivirágzik, gyümölcsöt érlel, abban újabb magok jönnek létre, s ha éretten a földre hull, indul újra az egész folyamat.

Az ember ugyancsak „teremtmény”, akiből Isten „alkotót” formál. Utódokat hoz létre, a körülötte föllelhető egyéb teremtmények létezését segítve és bölcsen felhasználva kitálthat, újíthat, készíthet valamit a régebbiek segítségével. „Mindened a dolog fárasztó, el sem tudja mondani

az ember. Szemünk nem győz eleget nézni, fülrünk nem tud eleget hallani. Ami volt, ugyanaz lesz majd, és ami történt, ugyanaz fog történni, mert nincs semmi új a nap alatt. Ha van is olyan dolog, amiről azt mondják, hogy új, az is megvolt már régen, megvolt már jóval előttrünk. Nem emlékszünk az elmúltakra, de ami ezután következik, arra sem fognak emlékezni, akik majd azután lesznek.” (A Prédikátor Könyve 1,8-11)

A munka Isten egyik legáldotabb és legáldásosabb ajándéka az ember számára. Az átok az engedetlenségünk büntető következménye. Egy bizonyos idő után meghalunk. Az élet, a lélek, a szellem valahogy él tovább. De amíg ez bekövetkezik, egyetlen lehetőségünk az élet e földön. És ez csak akkor igazi élet, ha egyúttal munka is jár vele.

Állandó vezér-igém volt egész életemben a János 5,17. Jézus mondja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”.

Gyermekkorom óta úgy „szocializálódtam”, vagyis úgy kerestem és találtam meg a rendeltetésem, mind a szűkebb közösségben, mind a szélesebb társadalomban, hogy egyrészt tapasztaltam gyülekezetemben és a faluközösségben, hogy mindenkinek van feladata, munkája, tenni-valója, foglalkozása, hivatása vagy küldetése. Időnként mindenkiben fölvetődik a nagy kérdés: „Több lesz-e, több lett-e a világ – általam?”

Ha olykor-olykor látunk, hallunk elfuserált, lerobbant, semmirevaló, züllött, tönkrement életéről, majd értesülünk tragikus haldoklásukról, vagy halálukról, azt mondjuk csüggedten, keservesen: „ezért az életért nem volt érdemes megszületni”. – Mit adott tovább, mit jelentett (pozitív értelemben) a környezetének? Létrehozott valamit? Hálás érte valaki? Jó szívvel lehet visszaidézni itt töltött idejét, személyét, jellemét, szavait, cselekedeteit. – Áldás volt, vagy inkább átok?

Minket már gyermekkorunkban munkára szoktattak szüleink. Nagy

családban mind az öten tudtuk mindig, „mi az én feladatom?“, „miben segíthetek?“, „mik az elvárások felém, tőlem?“ – Szoktuk mondani: Mi „háborús gyerekek” voltunk. Ez arra a történelmi korra utal, amelyben felnőtte serdültünk. Már seminarista voltam, amikor a nyári szünetben azt tartottam a legtermészetesebb dolognak, hogy én is ott voltam az aratásban, a kapálásban, még cséplőgépnél is robotoltam három nyáron, mint „bandatag”. Borzasztó nehéz és kemény munka. De micsoda öröm töltött el, amikor hozta a lovas kocsi az udvarunkba a „részemet”: több mázsa gabonát, a család évi kenyérnek valóját!

Dolgozni annyit tesz, mint az Istenhez való hasonlóságunk egyik igen lényeges vonását, bizonyítékát állandóan frissen tartani. Megváltó Jézusunk „ütős” példázatokban állítja elének a munkálkodó hívő ember példányképeit és életük arany szabályait. „Talentumok” – Mt 25-ben. „Minák”, vagy „gírák” – Lk 19-ben. A munka tehát nem egyéb, mint a ránk bízott kincsek, szellemi talentumok, lelki ajándékok, személyre szabott adottságok, kincsek, értékek hasznosítása és gyarapítása.

Több lett a világ általad? Vagy csak félted, felhabzoltad, amit találtál, „szerezted”, kaptál? Ráadásul állandóan tele volt a szíved és a szád panaszszal, vádakkal, értetlenséggel, zúgolódással?

Igyekeztem úgy kezdeni idős napjaimat, hogy mindig kértem az Urat, jelentse ki, mit tehetek még. Kértem az erőt, az áldást. Ha van még kirendelve felülről valami, aminek a megtevése, kimondása, leírása, továbbadása még benne van a küldetésemben, ő adjon áldást a mindhalálig való szolgálathoz. – Számomra a munka nem egyéb, mint a legjobb lehetőség, hogy isten-fiúságomról tanúságot tegyek, amíg csak tart erőm, értelmi képességem, lehetőségem, hogy még egy-két kalással gazdagíthassam a „kévét”.

Gerzsenyi Sándor

Beszámoló másképp KI KORÁN KEL...

Ki korán kel aranyat lel – tartja a régi bölcsesség. Július utolsó vasárnapján, ki korán kel az Szőkepusztára megy, az immáron – bátran mondhatjuk – hagyományos találkozóra, konferenciára. Ez a találkozó már nem csak a Szőkepusztáról elszármazottak találkozója, hiszen a résztvevők száma egyre nő, s nagyon sokan vannak a résztvevők között, akik évente csak egyszer, s akkor is itt Szőkepusztán találkoznak.

Az idén különös izgalommal készülődtem a konferenciára. Ennek két oka volt. Egyfelől tavaly nem tudtam részt venni a találkozón, másrészt pedig jöttek velem tagok a gyülekezetünkéből, s nem tudtam mit szólnak majd a hatszáz kilométeres autókázáshoz, s hogy fogják érezni magukat, s hogy milyen lesz a szolgálattunk. Mert hát *Dr. Almási Mihály*, a konferencia ötletgazdája, szervezője, lebonyolítója, azt mondja, hogy az étkezés önellátó, de azért minden évben többféle, pusztai körülmények között készíthető ételekkel lepik meg a résztvevőket.

Mi is készültünk egy kis meglepetéssel. Mivel a Mt 4,4-ből tudjuk, hogy nem csak kenyérral él az ember, úgy gondoltuk sütnünk egy kis húst. Hamar össze is ált a menü. Csirkecomb-filé, hagymás tört burgonyával. Pénteken megtörtént a száz csirkecomb beszerzése és csontozása, valamint a burgonyát is megvettük. Szerencsére nem volt készlethiányos, így nem kellett krumplival bíbelődnünk.

Vasárnap hajnali három órakor indultunk, s kilenc körül értünk Szőkepusztára. Nagyon örültem, mert a GPS-t csak egy helyen néztem meg, Kaposvár után, így aztán csak hatvan kilométeres kerülőbe szaladtam bele.

Érkezésünkkor már nagy volt a sürgés-forgás. A dunaújvárosiak, *Braun Ervin* és csapata babgulyást

főzött; mellette a dömsödiek, *Katona Mihály* vezetésével szürke marhát készítettek egy jó nagy bográccsal, s még ott rotyogott a méltán híres birkapörkölt, a lá *Molnár* is. Egy pillanatra megrettentem, mert ha a pap főz, nem tán a szakácsnak kell prédikálni? Olyan szép napnak indult, mi lesz az összegyűltekkel? Hál' Istennek erre nem került sor.

Innen már felpörögtek az események. Úgy fogadtak minket, mint régi ismerősöket. Sokan segítettek kipakolni, előkészülni. A burgonyapucolására hirtelen annyi szorgos kéz jött össze, hogy legnagyobb sajnálatomra én nem is fértem oda.

Tíz órakor az árnyat adó óriás fák tövében kezdődött a konferencia, és a hús sütése. Sajnos az igehirdetésre és az „ötpercesekre” nem tudtunk teljesen odafigyelni, s nem is mindent hallottunk jól, de *Tóka Szabolcs* játéka és *Szappanos Tibor* énekei tökéletesen átjöttek hangilag és mentálisan is. Mindenki a lényegre megragadva, egyszerűen, de tényleg valami csodálatos módon szolgált, és senki nem akart „szerepelni”. A konferencia zárásakor a Himnuszt már közösen énekeltek.

Következett az új kenyérért való hálaadás, amikor is beigazolódott, amit idáig csak sejtettem: a lelkipásztorok kenyérszelő kés nélkül járnak konferenciára. Annyi baj legyen. Valahol mintha azt olvastam volna, hogy a kenyeret állítólag törni is lehet!

Elkezdődött az ételosztás. Hirtelesen sokan lettek körülöttünk, de álltunk a sarat. Sajnos elszámoltuk magunkat, s nem jutott mindenkinek a vaslapon sült csirkecomból. Ótölük ezúton is elnézést kérek.

Ebéd után kezdődtek a régi és az új ismerősökkel való eszmecserek, alakultak az új ismeretségek, az új barátságok. Az élet nagy dolgainak a kitérőgyalogásai, egymás gyülekeze-

teinek a mindennapjaiba való betekintések. Nem maradtak el a viccelődések, ugratások sem. Egy nagy-szerű közösségi hangulat, egy csodálatos, lélekemelő családi érzéssel, amit nemigen lehet írva átadni, amit át kell élni, s aki átélte, annak bizony hiányérzete lesz legalább egy évig.

Ki korán kel, aranyat lel. Ki július utolsó vasárnapján korán kel, s Szőkepusztára megy konferenciára, az aranyat lel. Ezt az aranyat úgy hívják: jókedv, békesség, hit, remény, szeretet. Olyan jó lenne tudni, hogy a mi örökkön-örök Istenünk lehetővé teszi, hogy még jó néhány július utolsó vasárnapon korán kelhessünk, s újra együtt lehessünk.

Szappanos Lajos (Makó)

A „puszta” szélén

*Megfáradtan, de hálás szívvel jöttünk
Szent jelenléted csöndes „csarnokába”:
E „puszta helyre”, ahol reménységgel
Tekintünk fel rád: ég és föld Urára.*

*Lelkünk kiszáradt a forró dűnéken.
Halálos mérgű „kígyó” foga fájt ránk. –
Az út mentén megállunk, föltekintünk.
Csak Jézusunk győzheti le a sátánt.*

*– Sivatagodból siess a „pusztába”!
Átélteted hited megújulását...
Kérd el s fogadd el gyógyító kegyelmét!
Erőt kapsz Tőle, békességet, áldást.*

Gerzsenyi Sándor

Az élet koronája

Istennek az a terve velünk, hogy valamennyien célba érjünk földi utunk végén. Hogy miénk legyen az élet – az örök élet! – győzelmi koronája. Ahogy ezt a szép fogalmat a régi görögök kitalálták az olimpiai győztesek számára. János Evangéliuma harmadik rész tizenharmadik versében olvashatjuk: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”. Vagyis hogy elnyerjük az örök élet hervadhatatlan koszorúját.

Az Úr Jézus Krisztus azért jött földünkre, hogy általa természetfölötti erőket kaphassunk a nagy „olimpiai versenypályán” való futásunkhoz, küzdésünkhöz. A jól ismert teremtés-történet azonban azt is leírja, hogy a mindent felforgatni akaró Sátán (ravasz kígyó) nem akarja, hogy Isten terve megvalósuljon. Nem akarja, hogy üdvözlünk. Ez a förtelmes hatalom Ádámot és Évát, ezt a kevés tapasztalattal rendelkező ember-párost szembefordítja az isteni hatalommal. Azóta minden ravaszságát latba vetve – ugyanezt akarja tenni velünk és valamenyny embertársunkkal, hogy elforduljunk Alkotónktól, és a versenypályán küzdők között is viszályt sít nemzedékről nemzedékre.

Épp ezen a héten láttuk-hallottuk a hírközlő eszközök segítségével, hogy két – egymással a futballpályán viaskodó – csapatnak a vesztesége, illetve győzelme miatt, még az értük drukkoló százak, ezrek, milliók is ádáz ellenségnek tekintették a másik küzdő felet. Képesek volnának ilyenkor úgy felbőszülni, hogy agyonverik, kiirtják azokat, akik az ellentáborhoz tartoznak.

Társfogalomként szoktuk csatolni a „háború” kifejezéshez – a minőségi jelzős jelentésű „kitört” állításunkat. „Kitört a háború!”, mondjuk ilyenkor. Pedig a háború nem személy, nem élőlény, nem természeti jelenség. Nem forrás, vagy vulkán,

amely gyakorta igazán és valóságosan kitör. A háború forrása az ember „kígyóméreggel” megfertőzött agyában, szívében, érzelmi világában keletkezett gyűlöletnek a kísérő jelensége. Ez a forró láva aztán rombol, pusztít, fölperzsel és megsemmisít mindent, még a kiváló sportküzdelem jó eredményét, elismert dicsőségét is.

Az olimpiáknál maradva, eltelnek a versenyek izgalmas hetei, majd nyilvánosságra kerülnek a statisztikai jelentések: Melyik ország hány aranyéremmel dicsekedhet a végén! Érzékeljük, hogy mintha háború zajlott volna a versenypályákon. Mert ez egy ún. „virtuális” hadviselés. Reméljük, hogy egyetlen halottat sem lehet majd találni a „harcmezőn”! Az sem méltó hozzánk, ha „csupán” fröcsögő gyűlöletünk sarával igyekszünk egymást megalázni, bemocskolni.

Megremeg a szívem, ha felidézem iskolai tanulmányaimból a vallásháborúk lesújtó történeteit. Sajnos, napjainkban is folyik az ádáz küzdelem. Ezekben a hónapokban (években?) a migráns-kérdés kapcsán beszélnek újra – aggódva – a gondolkodó emberek arról, hogy „vigyázzunk!” Mert ez megint csak a Sátán csapdája! Nehogy úgy járjunk, mint ahogy Pál apostolról olvassuk, hogy a szerető Isten nevében akár még gyilkolni is kész volt (üldözte az első Jézus-hívőket), azok között, akik másként értelmezték az istenhitet.

Egyházi szinten minket is érint ez a téma. Főlelegethetjük két lelki-szellemi mozgalom: az „aliansz” és az „ökumenikus” mozgalom dicséretre méltó kísérletét, annak érdekében, hogy a lélekmentés-hittérítés nagy „olimpiai küzdőpályáján” próbáljunk mi, „versenyző-kereszténynek” „hitben-érzelemben-imaközösségben” közelebb kerülni egymáshoz.

Amikor régen a Szabadegyházak Tanácsa egyik titkára voltam, emlékszem, hogy akkor kilenc

Tovább!

A 2016. évi Szőkepusztai konferencia éneke

Szöveg: Gerzsenyi Sándor verse

Zene: Tóka Szabolcs

Allegro moderato

Előjáték *f*

5 1. Kéz - zel - láb - bal és ér - te - lem - mel Ál - lan - dó „pör - gés - ben” va - gyunk. —

mf

9 Nap - nap u - tán és év - ről év - re Cél - ja - ink fe - lé nyar - ga - lunk.

Refrén

13 To - vább! To - vább! Itt nincs he - nyé - lés! Kor - bács - csal haj - szol az i - dő.

17 Sok át - kos szó és ke - vés ál - dás, Ki - me - rült agy, szív és tü - dő.

21 Ó, kér-lek, tölts fel _____ ke-gye-lem-mel! A ter-he-im e - léd vi-szem.

26 Hit - kar - ja - im - mal át - ö - lel - lek, 1.
Lé - lek-e-rő - det át - ve - szem.

31 2.
Lé - lek-e-rő - det át - ve - szem.

Fine Közjáték

37 2. Hat nap u - tán az Al - ko - tó is Meg - ál - la - po - dik, meg - pi - hen.

41 Il - lő do-log, hogy a - lá - zat - tal A hí - vő nép is így te - gyen.

Vissza a *Refrén*hez
a *Fine*-ig

kisebbségi felekezeti, illetve közösségi kerete az egymással és egymásért való imádkozás lehetőségét – az „aliansz-imahéten”. Ehhez hasonlóan a nagyobb egyházak pedig az ökumenikus imaheteket szentelték oda ugyanilyen hitelesítő szellemben. Fáj a szívem érte, hogy az utóbbi évtizedekben alább szállt az ázsiai ezeknek a közösségi programoknak.

Persze tudom én, hogy ilyenkor fölvetődik a kérdés: Melyik fontosabb és hasznosabb? Az új tagok „verbuválása” (gyülekezet-plántálás), vagy a régi harcosokkal való közös erőfeszítések – a lélekmentő szolgálatban? Azt is tudom, hogy ez nem „vagy-vagy” kérdés, hanem „és-és” probléma. Egyik a másik nélkül – gyengítik szellemi had-állásunk győzelmi esélyeit. Kísértés, hogy ezen a területen is bizonyos vetélkedő hangulat kezd eluralkodni: melyik újabb kis-közösség „tud” gyorsabban szaporodni, teret hódítani – hazánk közömbös és elisten-telenedett régióiban?!

Mindeközben sokan úgy tapasztaljuk, hogy a régi eleven gyülekezeteink egyre fognak és egyre energikusabbá válnak. A „valamikor” „olimpikon-kórusaink” nem indulnak és nem is indulhatnának újabb „küzdelmekre”, szolgálatokra, meg-

mérettetésekre. Csupán az jelent némi „vigaszt”, hogy jönnek (és mennek) az új, dübörgő együttesek, és ők próbálják verbuválni, toborozni a mennyekbe „masírozó” hadseregekbe az újoncokat.

Mindeközben az égi hazát ábrázoló képeskönyvünket is át kellene írunk és színeznünk, mert a régi szerint az angyalok szálltak és suhantak, nem pedig táncolnak és ugrabugrálnak. Az éneklés – reméljük – dallamos marad „ott fenn” is, és nem lesz belőle harsány ordítózás, üvöltözés, vagy tombolás... Az „én mennysorságomban” jobb lesz az akusztikája Bach, Goudimel, vagy Halmos és Lisznyay, esetleg Héthalmi és Beharka „ódon” muzsikájának, mint a csörömpölő, fülsiketítő, harsány és visongó „zenének”.

Olimpiát említettem. Hát... Én is egy vén „olimpikonnak” érzem magam. Még nem értem egészen a célba, de haladok rendületlenül. Időnként várom, hogy egy-egy „fair-play” „sportoló” udvarias, szent érzülettel mellém szegődik, és mond néhány bátorító mondatot. Ha egy kissé szabálytalan is, de esetleg „imákarjaival” a hónom alá nyúl, és a fülemben duruzsolja: Ne állj meg, ne hagyd abba! – Már látszik az „aranykapu”, és hallatszlik: „Tarts ki hitedben és szolgálatodban mindvégig!”

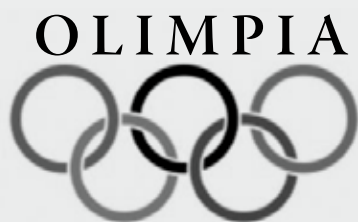
Öttusának hívnak egy olimpiai versenyszámot. A görögök pentatlonnak mondták. Én azonban úgy tapasztalom, hogy ez nem öt tusa, hanem ötvenöt legalább, vagy tán ötszáz, vagy inkább napról napra egy-egy újabb tusa, tusakodás, bukácsolás és fölkelés. Ha életidőmet számolom, megtérésem (bemerítkezésem) óta már a hetvenedik akadályt szemléli reménykedő tekintetem.

Ezek a sorok is küzdelmem részei. Aki másként harcol és gondolkodik, ne tekintsen ellenségnek, legfeljebb ellenfélnek. De még jobb, ha harcostársnak. Ugyanazon csapatzászló színei alatt folyik közös „versenyünk”. Valamennyien pihenjünk egy kicsit, és rajta, előre, tovább! Én már szinte fejemen érzem az „élet koronáját”, a hervadhatatlan koszorút.

Noé a bárkában egy galambtól kapott egy kicsiny olajágot, melyet az leszakított a felszínre bukkanó magas hegyorom-kikötő egyik bokráról. – Engem is vigasztal a Szentlélek, ha nem is galamb képében, hanem egy gyönyörű idézettel a Bibliából:

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)

Gerzsenyi Sándor

Mivel ez az év olimpiai esztendő, szeretnék egy kis lexikális összefoglalót adni az olimpiákkal kapcsolatban, ugyanis a címben szereplő „élet koronája” eredetileg – valószínűleg – győzelmi babérokoszorút jelenthetett.

Minket, magyarokat is régóta érdekel és érint ez a négyévenként ismétlődő, világra szóló sportvetélkedő. – Az első olimpiát a görögök szervezték: 2792 évvel ezelőtt. Nevét arról a helységről kapta, ahol először megtartották: OLYMPIA városkában. A Peloponnészosz-félszigeten található. A korinthusi öböl választja el a fél-

szigetet Görögország egészétől, alatta Kréta szigetével.

Az ókori civilizációk – hozzánk hasonlóan – ismerték és szerették a versenyeket, vetélkedőket. Az említett országban Zeusz főisten tiszteletére rendezték ezeket a sport-ünnepélyeket. I.e. 776-ban volt az első olimpia, egy napig tartott, kora reggeltől késő estig. Az olimpia évében az egész országban meghirdették az „isten békéjét”, ami három hónapos szigorú fegyverszünetet írt elő.

Az egynapos program a későbbi időkben ötnaposra bővült. Először csak futó-versenyek voltak, majd fokozatosan bővítették a sport-programokat: Futás, diszkoszvetés, gerelyhajítás, távolugrás, birkózás, ökölvívás, pankráció, pentatlon. Még később rendeztek külön női, katonai és gyermek-versenyeket is. Sok évtized múlva már tudunk ló- és kocsiversenyekről is. Sőt, meghirdették a művészek, színészek, költők, dalnokok versenyét is!

GYEREKREJTVÉNY

Találós kérdések

Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvény találós kérdésekből áll.

A megfejtéseket igehellyel együtt küldjétek be!

1. Életében nem látott kést,
de mikor levágták,
könnyűszerrel kötözték meg
elgyengült gazdáját.
2. Égből jött és égbe tért
vissza hirtelen.
Prófétát vitt haza, kinek
síriját nem lelem.
3. Megitatta egy idegen
elfáradt tevéit,
aztán új hazába indult,
követve a férfit.
4. Vízre tették, vízből húzták,
vizen ment át győztesen,
sziklából vizet fakasztott,
s leborult a Hórében.
5. Szívét átokra szította
varázslásnak bére.
Átok helyett áldást mondott
Izrael népére.
6. Négyszázötven prófétával
egyedül állt szemben,
mert ő nem a Baalban bízott,
egyedül Istenben.
7. Isten mondta, indulj erre,
mire ő elindult arra.
Menekült, míg rá nem akadt
egy Úr küldötte nagy halra.

Forrás: Internet

**A helyes megfejtést küldjétek be
címünkre:**

**Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431
Budapest, Pf. 171.**

Beküldési határidő:

2016. október 31.

Az előző feladvány helyes megfejtése: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” (Jn 14,6)

Helyes megfejtést küldtek be:

Kiss Pálma (Szigethalom), Pintér Viktor (Szigetszentmiklós), Tihanyi Csenge (Felsőpetény), András Adélka (Göd-felső), Hégyel Titusz (Dunaharaszti), Hégyel Ábel (Dunaharaszti), Vári Tímea (Kiskőrös),

Gratulálunk!

JÓ PÁSZTOR

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

A fotókat készítette:

Joó István, Dr. Herjeczki Géza

és Nemeshegyi-Horvát Anna

Nyomás: Mátjus Bt.

HU ISSN 1786-268X

A győztesek nem arany-ezüst-bronz érmét, vagy pénzt kaptak, hanem a legnagyobb kitüntetés az OLIMPIAI OLAJÁGKOSZORÚ volt. Győzelmi koronának is nevezték. Ismertünk időszakot, amikor az olimpiai nyertesek mellszobrait is elkészítették. és egy ún. „szent liget”-ben helyezték el őket.

A görög korban virágzott az olimpia, a római kor egyik fanatikus vezetője, Theodosius császár viszont megszüntette ezt a sorozatot:393-ban.

Az első „újkori olimpiát” Athénben rendezték: 1894-ben. Pierre Coubertine, a lelkes francia tudós tisztegett a régmúlt előtt, amikor létrehozta a NOB-ot (Nemzetközi Olimpiai Bizottság). Azóta az olimpiák 14 naposak.

Az ideit 2016. augusztus 5–21. között tartották Rio de Janeiro-ban (Brazília).

Továbbította: G.S.

Jóföldi Gábor és Dr. Herjeczki Géza amerikai lelkipásztor, a volt diák-társak és azóta is szolgatársak

Olvasóink írják

Mindig örömmel veszem kezembe a Jó Pásztor újságot. Szeretem az írásokat és a bizonyágokat, megtapasztalásokat olvasni, épülni lehet a mások hite által. A kvíz kérdésekkel is sokat tanulok, és mindig újat kapok a Biblia forgatása közben Hálásan köszönöm. Áldást és sok erőt kívánok a munkatársaknak.

(SZ. J.-né Bp.)

*

Kívánjuk az Úr gazdag áldását a rejtvény készítőjének! Köszönjük fáradozását, amit értünk tesz, miközben a feladványokat készíti számunkra. Szeretettel:

(H.J.-né – Méhkerék)

*

A „Jó Pásztor” egy olyan lap, amit mindig türelmetlenséggel várok. Írásai reményt adnak, erősítenek a hitben. Az „iga-hirdetés” nagyon megérintett. Jézus igája könnyű és gyönyörűsége, ha Vele hordozzuk. Áldott legyen az Ő neve! János evangéliumának újraolvasása sok szép ígét elevenített fel, és sok örömet szerzett.

(G.Gy.-né – Kétegyháza)

*

Kedves Sajben Klára, Testvérem az Úrban!

Első aklommal küldök be rejtvényt és lehet, hogy utoljára. ... 95. évemet betöltöttem. ... 16 műtét után kegyelem, hogy élek. Férjem a háborúba elveszett, kétnapos fiammal maradtam házbérben. ... 2012. november 1-jén a fiam meghalt, ő már ekkor Budapesten élt feleségével, az unokám meg Skóciában. 2013 augusztusában értem jött a menyem és az unokám Jánoshalmára, és felköltöztettek Budapestre. Azóta Budapesten élünk a menyemmel szeretetben és békességben. Bottal sétálok, a menyembe karolva... A nyugdíjamból az egyház alapítványait támogatom...

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket. A mennyei Atyám áldását kívánom életükre és munkájukra. Imádkozó szívvel és sok-sok szeretettel:

(T.E.-né – Bp.)

*

Olyan hálás vagyok a Mindenható Istennek, mert még együtt lehetünk a Jó Pásztorral a Szentlélek által, és a Jó Pásztor újság is megjelenhet mind e mai napig! Isten kegyelméből.

(KJné – Dunaújváros)

*

Nagyon köszönöm a Jó Pásztor lap legutóbbi számát, amely igazán sok értékes írást tartalmazott. Köszönet Kné Rajzó Eszter Mónika: Isten és én: Kapcsolat? c. bizonyágtevő írásáért. Isten áldja meg, hogy mindig Reá tudjon hagyatkozni. Sok áldást, örömet az új hatvani gyülekezetnek! Számban és lélekben való gyarapodást kívánok, legyenek fények és világítsanak abban a városban is. Mélyen elgondolkodtató a „Nekrológ” c. írás. Nagy szükség van a sötétségben a világító szövétneknek.

(ZB – Pécs-Hird)

*

Kedves Testvéreink!

A 20. zsoltár 2-6 verseivel kívánjuk nektek, hogy a Szőkepusztáért, gyermekmentésért, az ifjúsági táborét hozott minden áldozatotokon legyen az Úr gazdag áldása. Adjon az Úr sor erőt terveitek véghezviteléhez, és teljesítse kéréseiteket! Mi pedig lehetőségeinkhez mértén támogatjuk e szép munkát.

Nagyon hálásak vagyunk a Jó Pásztor lapért, a felemelő olvasmányokért. Külön köszönjük Gerzsenyi Sándor testvér nagyon jó írásait. Üdvözljük a konferenciázó testvéreket, és a lap minden munkatársát.

(Rausz János és Rózsika – Léva, Szlovákia)

Archív missziós videók a neten

Folyamatosan nő azoknak a történelmi értékű, dokumentum jellegű filmeknek, TV műsoroknak a száma, amelyek közösségünkkel kapcsolatosak. Jelenleg 81 ilyen filmet találhatnak kedves érdeklődő Olvasóink a világhálón. Az elérhetőség leg-egyszerűbb módja: A Google keresőbe beírni: „Dr. Almási Mihály” és ott a YouTube megnyitásával elérhetővé válik a folyamatosan bővülő anyag. Elérhető továbbá a www.lachaza.baptist.hu/videotar beírásával is, vagy a www.dralmasimihaly.hu honlapon.

Néhány téma: imaházépítések és átadások bemerítések, hangversenyek, vitafórumok pl. az állam és az egyházak közötti megállapodásról, a Teológiai Akadémia, a missziós központ és a szoborpark átadási ünnepe, szeretetszolgálati, gyermekvédelmi és evangélizációs filmek, a Békehírnök története, dr. Haraszi Sándor élete, Jimmy Carter és a magyar korona, Szőkepusztai konferenciák, gyerek-táborok, jubileumok, Héthalmi centenáriumi megemlékezés, stb. Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A honlapon pedig képgaléria, prédikációk, könyvek is találhatóak.

–am –

KVÍZKÉRDÉSEK

KÉRDÉSEK INNEN-ONNAN

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2016. október 31.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

1. „Bolond a neve és bolondságot csinál” – kiről mondták ezt?
 - a. Dávid
 - b. Nábál
 - c. Elizeus
 - d. Zákeus
2. Milyen ajándékot vitt Melkisédek Ábrahámnak?
 - a. ezüstöt és aranyat
 - b. tömjént és mirhát
 - c. kenyeret és bort
 - d. fűgét és szőlőt
3. Minek a kapcsán olvasunk a Bibliában galambtrágyáról?
 - a. Amikor Jézus megtisztította a templomot
 - b. Jézabel bűnhődése kapcsán, akinek a holtteste olyan lesz, mint a galambtrágya
 - c. Ezékiel galambganéjon sütötte meg az árpakenyeret
 - d. Samáriában akkora éhség volt, hogy még a galambtrágyát is pénzért adták
4. Mi volt a foglalkozása azoknak a midjáni férfiaknak, akik kihúzták Józsefet a kútból?
 - a. Kútásó
 - b. Tevehajcsár
 - c. Kereskedő
 - d. Katona
5. Milyen formában jelent meg az Úr a Sínai-hegy lábánál táborozó Izraelitáknak (a Tízparancsolat keletkezésekor)?
 - a. Sűrű, sötét felhőben
 - b. Égő csipkebokorban
 - c. Tűzoszlopként
 - d. Szivárványként
6. Mi volt a rézkígyó?
 - a. Dekoráció Salamon templomának ajtaja körül
 - b. Mózes által készített kígyó, hogy aki feltekint rá, életben maradjon a kígyómarás ellenére is
 - c. Kánaáni bálvány, kígyómarás elkerülése érdekében hordták maguknál az emberek
 - d. Mózes által készített kígyó, ami arra emlékeztette Izrael népét, hogy ha elégedetlenkednek, kígyók marják halálra őket
7. Ki mondta ezt? „Az én kisujjam is vastagabb apám derekánál”
 - a. Góliát, hogy rájesszen Dávidra
 - b. Sámson mondta a filiszteusoknak
 - c. Roboám mondta, vénei tanácsát követve
 - d. Roboám mondta az ifjak tanácsát követve
8. Idézet Zakariás könyvéből: „A házi bálványok ..., a varázslók ...”
 - a. ... hazug kijelentést adnak, ... megcsalnak látomásaikkal
 - b. ... élettelen kövek, ... csalók
 - c. ... nem igazi istenek, ... nem menthetnek meg titeket
 - d. ... tehetetlenek, ... hazug álmokat beszélnek el
9. Kikre vonatkozik a „légió” kifejezés a gadarai megszállott történetében?
 - a. a római hadseregre
 - b. a disznónyájra
 - c. a sírboltokban lakó szellemekre
 - d. a megszállottban levő tisztátalan lelkekre
10. Mire van panasza a Léleknek az efézusi gyülekezet esetében, a Jelenések könyvében?
 - a. Bálványimádás
 - b. Tévtanítók megtűrése
 - c. Első szeretet hiánya
 - d. Langymelegség
11. Miért nem lépnek az asdódi papok Dágón templomának a küszöbére?
 - a. Mert a küszöb a választóvonal a kinti tisztátalanság és a benti tisztaság között
 - b. Mert oda esett a leborult Dágón feje
 - c. Mert oda tették le a szövetség ládáját
 - d. Hogy meg ne botoljanak
12. Amikor Dávid Jeruzsálemba vitte a szövetség ládáját, táncolt. Mit csinált Mikál, a felesége?
 - a. vele táncolt
 - b. lepényt osztott a népnek
 - c. szóvá tette Dávidnak a királyhoz nem illő viselkedést
 - d. szóvá tette Dávidnak, hogy őt nem hívta oda táncolni

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1 – c Jn 5,1; 2 – d Jn 21,11; 3 – b Jn 2,6; 4 – a Jn 7,10; 5 – b Jn 1,29; 6 – c Jn 11,28; 7 – c Jn 1,42; 8 – d Jn 9,7; 9 – a Jn 6,1; 10 – c Jn 1,47; 11 – b Jn 4,4; 12 – a Jn 3,16; 13 – b Jn 1,43; 14 – d Jn 5,2

Helyes megfejtést küldtek be:

Mészáros Lajos (Maglód), Szutor Józsefné (Bp.), Piros Elemérné (Bp.), Székely Irén (Sarkadkeresztúr), és további 63-an, lásd a keresztretjévmegfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11		12	13
14									15				16	
17				18					19	20			21	
	22		23				24				25		26	
27		28				29			30			31		
32	33				34			35		36			37	
38				39			40		41		42			
43			44		45					46			47	
48		49			50				51			52		
53				54				55			56			
		57			58		59			60				
61	62		63			64			65				66	
67		68		69				70				71		72
73			74	75			76				77			
78			79											
			SZ											

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers részletei a vízszintes 79, függőleges 27, függőleges 13, vízszintes 44 és vízszintes 1 alatt találhatóak. Megfejtendő az igevers és az ige hely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes:

1. A megfejtendő igevers ötödik része 12. Sértetlen 14. Aháb udvarmestere, aki elrejtett 100 prófétát Jézabel üldözése elől – ford. 15. A haldokló Ráhel így nevezte el fiát 17. Sportöltözet 18. A legutóbbi olimpia helyszíne 19. Város, melyet Saul leromboltatott, mert menedéket adott Dávidnak 21. Levegőtől elzárt helyen levő kellemetlen szag 22. Jábál, Júbál és Tubáikain atyja 24. E város és Kádés között található Hágár kútja 26. Kicsinyítő képző 28. Lahaj-..., kút, melynél Izsák lakott 29. Rangjelző szócska 30. Férfi, aki Jerikó ostroma után megtartott magának valamennyit a szerzett kincsekből, pedig nem lett volna szabad 32. Jákób nyolcadik fia (Kár.ford.) 34. Az izráelita év ötödik hónapja 36. Szeretevendégség, görögül 38. Keret rész 39. Jézabel hazája 42. Sporteredmény megkérdőjelezése 43. Hamis **44. A megfejtendő igevers negyedik része** 47. Remegni kezd! 48. Bokához szíjjal rögzített lábbeli 50. Tó Lillafüred

határában 52. A lakomám vége! 53. Samáriát jelképező asszony Ezékiel egyik példázatában 55. Szolmizációs hang 56. Sét fia, Ádám unokája (ford) 57. Kén, itrium, bór és foszfor vegyjele 59. Duplázza: csecsemő 60. A hegy, ahol Áron meghalt 61. Józsué által elfoglalt város 63. Város Sikem közelében, ahol Abimélek lakott 65. Idevalósi volt Ámós próféta – ford. 67. Lakoma 69. Menyasszony 70. Karfa egynemű betűi 71. Vészjelzés 73. Oázis a Holt-tenger nyugati partján. Dávid a sziklavárában tartózkodott, amikor Saul elől menekült. 76. Helység Júda déli részén, ide menekült Illés 78. Egy fél sajt! **79. A megfejtendő igevers első része Függőleges:**

1. MUM 2. Itt vert agyon Sámson ezer filiszteust egy számárállkapoccsal – ford. 3. Itt nőtt fel Jézus 4. Német és japán autójel 5. Ógnak, Bászán királynak a fővárosa 6. Az első gyilkos nevének betűi keverve 7. Az uborka egyik vége! 8. Állóvíz 9. Megbizott – rövidítve 10. Jákób és Ézsau anyja 11. A kannában van! 12. Férfi, istenfélő élete végén Isten magához ragadta **13. A megfejtendő igevers harmadik része** 16. Told páros betűi 19. Tiltás 20. Időmérő eszköz – a második magánhangzón ékezetfölsőleggel 23. Othello nemzetisége 24. Béla egynemű betűi 25. Ennek a filiszteus istenségnek döntötte romba a templomát Sámson, amikor maga is meghalt **27. A megfejtendő igevers**

második része 29. Benjámín törzsének egyik vezére (4Móz 10) 31. Létezik – ford. 33. Sém egyik leszármazottja (1Móz 10) 34. Mutató szócska 35. Az egyik bűnös város 37. Pusztaság, Izmaél lakóhelye 39. Étélizésítő 40. Székesegyház 41. Nívó egynemű betűi 44. Marhacsorda 45. Nitrogén és hidrogén vegyjele 46. Bétel és e között a város között verte fel a sátrát Ábrahám (Kár. ford.) 49. Góg egyik népe (Ez 38) 51. Sír 52. Innen származott Mikeás 54. Magyarázó rajz 56. Számos 58. Zsidó ünnep, Eszter könyvéből ismerjük a történetét 59. Egy fél liba! 60. Egyiptomi fáraó (Jer 44) 62. Simon Péter atyja 64. Ezen a napon 65. „A” virágos mező 66. Az izráeliták egyik táborhelye a vándorlás során, a rézkívós történet után – ford. 68. Rugó egynemű betűi 70. Káposztaféle 72. Novi ... – Újvidék 74. Kiejtett betű 75. Délelőtt – röv. 76. Igekövető 77. A stroncium vegyjele

Beküldési határidő: 2016. október 31.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

„Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” (In 20,21)

Helyes megfejtést küldtek be:

Sáfr János* (Pécel), Pető Albertné* (Budakeszi), Gulyás Ernőné* (Bp.), Kovács Bálint* (Újkígyós), Polányi István* (Bp.), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Vezenyiné Ács Magdolna* (Pécel), Jámor Ferencné* (Debrecen), Lőrincz Jánosné* (Bp.), Tóthné szűcs Csilla* (Békés), Mihály Sándor* (Szada), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Majnár Zoltánné* (Dunavecse), Szlepák Margit* (Tahitótfalu), Horváth Béláné* (Szada), Pivarsci Istvánné* (Kiskőrös), Boleányi Jánosné* (Kiskőrös), Lisztes András* (Albertirsa), Simon Zoltánné* (Bp.), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Szegegy Gyuláné* (Kiskőrös), Sándor Mária* (Bp.), Kovács Sándorné* (Miske), Marton Elemé* (Lénárdaróc), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Bató Tiborné* (Ócsa), Ecsedi Istvánné* (Érd), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Polányi Károlyné* (Bp.), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Vajda Jánosné* (Orgovány), Spangenberg Rudolf* (Komló), Török Sándor* (Debrecen), Kerekes Béláné* (Mágocs), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Marjai Sándor* (Miskolc-Szirma), Tóth Endréné* (Bp.), Kiss Antal* (Gyula), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Kissné Ady Éva* (Bp.), Rűck Henrikné* (Komló), Schmal Henrikné* (Baloghalm), Dan János* (Békés), Varga Lajosné* (Isaszeg), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Horváth Jánosné* (Fadd), Döme Károlyné* (Zirc), Zóka Benjámín* (Pécs-Hird), Marton András* (Bp.), Vincze Jolán* (Domoszló), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Kovács Imréné* (Bp.), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalú), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskőrös), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Petrik Ádámné (Órbottyán), Papp Béláné (Pécs), Neuheiser Jánosné (Borjád), Laczkovszki János (Bp.), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Juhász János (Kiskunhalas), Forrás Ferenc (Bp.)

Könyvjutalomban részesült:

Tóth Endréné (Bp.), Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Szegegy Gyuláné (Kiskőrös), Sándor Mária (Bp.), Piros Elemérné (Bp.)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldtük el.

A lombkorona mint egy bazilika boltozata védte a konferenciázókat a Jó Pásztor erdőben

Érkeznek a konferenciázók

Már van egy-két sátor, de mennyi lesz majd a gyerektáborban

Érkeznek a vendégek

Az ünnepi kenyerek megszegése és osztása Braun testvér vezetésével (a képen még Fábíán Sándor, Erdei Norbert és Dr. Herjeczki Géza

A dömsődiek készülődnek a főzéshez

Messze van még a fa teteje

A fiúk sem maradhattak le

Épül a homokvár

Jó kép a gyerektábor Jó Pásztor házáról, még sátrak nélkül – este indul a táborozás

Már kottából is énekelünk

Beke Ibolya Kanadából – Szőkepusztán született

Lassan kezdődik az ebéd

A dunaújvárosi csülkös bableves elkészült

Molnár József és Katona Mihály, meg a dömsödi szürkemarpörkölt

Lassan elfogy a birkapörkölt

A pengetősök

Ebédelők egy csoportja

Joó Attila a Szőkepusztai Baráti Kör vezetője a délutáni találkozón

Nagy a forgalom az üstök körül

A Szőkepusztai Baráti Kör tagjainak egyik fele a találkozó után. A másik csoportról is készült felvétel, ők kimentek az imaházhoz (ld. címdal)